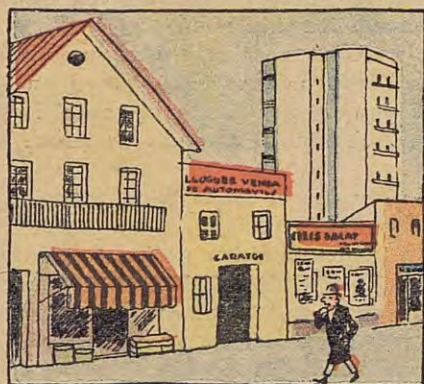

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

CASES BARATES

per PLANAS

La mania d'en Peret era d'arribar a ésser propietari d'un immoble. No tenia grans pretensions; ço que l'interessava era tenir una caseta seva, per petita que fos.

Amb aquesta dèria va passar una vida arrossegada, treballant com un negre, sense gaudir de la joventut i no coneixent altra cosa que sacrificis i privacions. A força d'economitzar va acon-

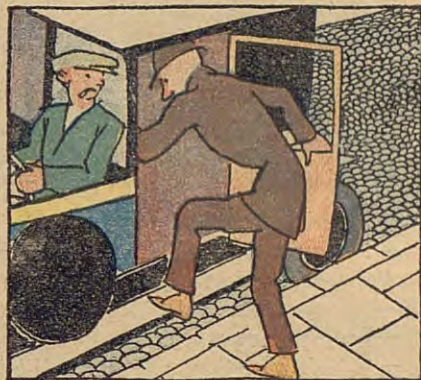
seguir arreplegar uns quants milers de pessetes. No molts, però! I ja somniava cada nit en la seva futura caseta, quan encara li faltava reunir altre tant de ço que havia recollit.

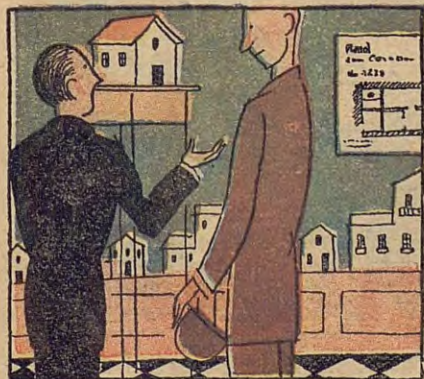
Mes si de nit somniava, de dia no parava un instant de treballar, sense prendre mai el més lleu repòs. Però... oh, Providència! Un dia caigué a les seves mans un follet-anunci d'una im-

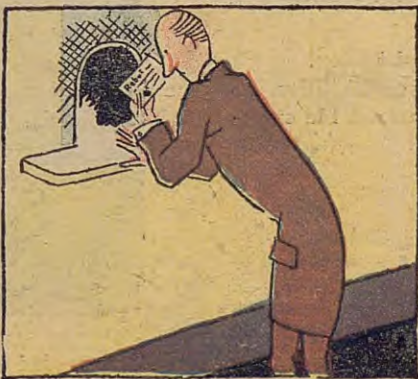
portant empresa de cases barates, amb tots els ets i uts i explicacions que la qüestió requereix. Aquell dia fou el primer de sa vida que va fer campana. Temps li mancà per arribar al despatx

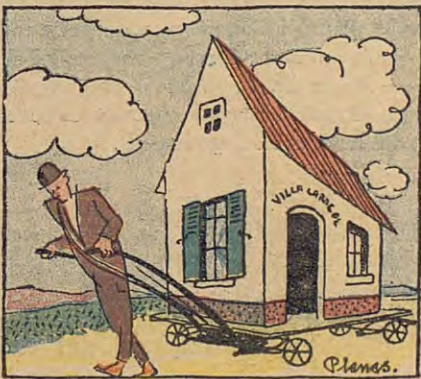
de la gran empresa. Hom diu que àdhuc féu la disbaixa de prendre un taxi... — Sí senyor — li digué un dependent — aquí tenim tot allò que vos-
tè pugui desitjar.

Vegi aquest model de casa de camp per a persona sola, amb tot el confort modern, enterament desmuntable i tot plegat per 15.000 ptes. Demés, la empresa li fa ofrena del carro.

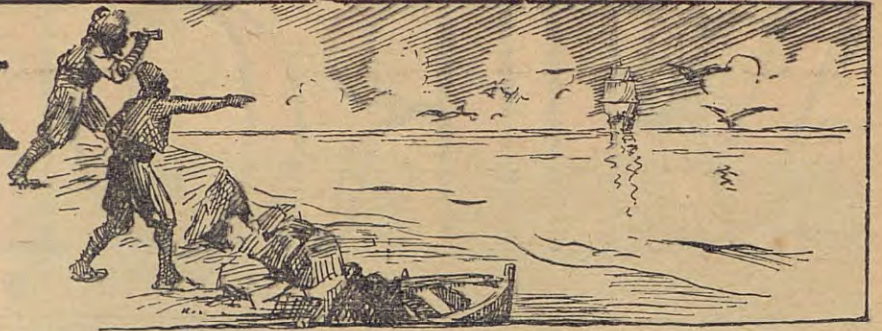
Casa de pagès amb carro i tot 15 mil ptes. justament la quantitat que tenia! Una ganga! Als quinze dies s'hi presentà, pagà i l'acompanyaren al pati on li presentaren la casa ja mun-

tada damunt d'un carro. Ja era propietair! Però no tenia el terreny, no li quedà més remei que anar-la arrossegant la resta de la seva vida, sense poder aturar-se enlloc.

SILEX

NOVEL·LA D'AVENTURES

(Continuació)

L'alcohol va revifar el minyó.

— Qui t'havia lligat a l'arbre?

— El meu amo, senyors.

— I qui és el teu amo?

— Un santó que viu a la *casba* que es veu, allí al lluny, en l'ombra d'un oasi...

— Un santó t'ha tractat així! — comentà amb aire mofeta En Trinquetada. — Si arribes a caure a mans d'un dimoni, no se pas el que et passa!

— Ets moro? — interrogà En Silex, que, a despit seu,

s'interessava pel vailet.

— No, senyor; espanyol. La meua mare — el meu pare morí a mans d'aquest home maleït que s'anomena Nazim-Ali — és espanyola i viu a Càdiç...

— I com és que et trobes aquí?

— Es gairebé tota una història... Però aquí, senyors, no debem entretenir-nos, car correm perill. Ben-Uled, el santó, és l'ànima de la tribu dels Beni-Atxur, i és home venjatiu i de molta empena... Jo sé, al caire del roquiçar proper, una gruta natural, on podreu descansar i escoltar si així us plau, les meves tristes aventures... Sóc poc més que un infant, però he sofert com un home. I tant-de-bò siga aquest moment sortós, el principi d'una nova vida per a mí!

— Anem on tu diguis — respongué el capità Silex.

— Anem on tu diguis — respongué el capità Silex, no sense examinar prudentment si les seves pistoles i la carabina funcionaven degudament.

III

La història del vailet

El vailet va menar-los a una cova, situada a deu o dotze brases damunt del batent de les onades i a la qual conduïa un senderó de cabra, obert en plena roca i abissat a la mar.

Una relliscada hauria estat prou perquè dels viatgers no se'n sapigués per mai més una paraula.

La cova s'eixamplava com un embut, a mida que s'avançava pel seu interior, i deixava un espai lliure prou gran per aixoplugar vint o vint-i-cinc persones. En aquell cau s'hi acomodaren els viatgers, ajassant-se a terra, per manca de seients més tous.

— Explica't ara, — disposà el capità Silex, freturós de conèixer la història del vailet.

— El meu pare era un ric comerciant gadità, que no sabia un borrall de lletra, però amb un sentit claríssim dels negocis. Especulava principalment amb els moros i treia força profit de les seves especulacions. La por al fisc i als impostos, féu, dissortadament, que se li posés al magí la idea de portar els seus estalvis a Tànger, en una caseta de la seva propietat. Algun servent infidel de casa nostra assabentà del viatge al corsari Nazim-Ali, que té espistes a tot arreu, i la nau on anava el meu pare fou esventrada sense pietat... Quantes tragèdies com aquesta amaga el mar!

— Segueix, segueix! — digué el Marquès, eixint al pas de les reflexions del minyó.

— La meua mare cregué morir-se de pena i jo vàreig tenir una pensada: em semblà cosa fàcil occir Nazim-Ali i em decidí a enrolar-me en un llagut com a grumet. El llagut resultà que obeïa les ordres del corsari i la tracamanya no em va servir de res. No mancà qui li parlà de mí al pirata, o aquest, per la semblança que jo tenia amb el meu pare em va reconèixer... No ho sé del cert: el fet és que un matí em vengué als moros com si fos una bèstia de càrrega. Va comprar-me Ben-Uled, el santó, que va disposar-se a cobrar — així va fer-m'ho saber — el diner que amb escriure li havia fet pagar el meu pare en ses trafiques mercantils... Des de aquell instant em destinà a les tasques més agres i revesses de la vida del camp... Em lligaven a una sínia, m'obligaven a fer-la voltar, i per més gran escarní, em donaven per a

menjar garrofa i userda. Resulta a morir vaig resistir-me i fou aleshores quan me féu lligar a un arbre, col·locant prop de mí la verinosa serpent... Sortosament la Divina Providència

(Continuarà)

L A R A Ó

Dihuijos d'en CORNET

per APELES MESTRES

I

Hi havia un matrimoni jove que era un model de matrimonis; no podia donar-se una parella més ben avinguda. Lo que volia l'un ho volia l'altre; bastava que l'un fes una cosa perquè l'altre ho trobés ben fet. En una paraula, eren dos que en feien un; aquella casa semblava el paradís de la pau i la bona harmonia, tant, que tot el poble envejava la quietud d'aquella casa, que si alguna cosa la torbava eren paraules amoroses i franques riallades.

Un dia, tornant de cacera, el marit, tot joiós, es treu del sarró un parell d'ocells, i entregant-los a la seva muller, li diu:

— Té, aquí tens un bon present que et porto; un parell de tords que te'n lleparàs els dits.

— Bones peces! — fa la muller — però no són tords.

— I doncs, què són? — fa el marit, sorprès.

— Grives.

— On vas amb grives! No et dic que són tords?

— I no et dic que són grives?

— Si ho sabré jo que n'he mort a dotzenes!

— I jo que n'he plomat a centenars!

— Mira que a un caçador com jo voler fer-li entendre que els tords no són tords!...

— Fugi! el gran caçador! Qui era un gran caçador era el pare. Aquell sí que era un gran caçador, que allà on posava l'ull clavava el tret. I que el seu fort era caçar grives.

— El teu pare, dius? Per un cap de caça que portés ell jo te'n duria una dotzena.

— I què havies de dur, tu!

— Vols que et digui lo que era ton pare? un caçador de pa sucat amb oli!

— Què donaries tu per arribar-li a la sola de la sabata!

— La prova és que prenia els tords per grives!

— I tu les grives per tords! Quin caçador, com hi ha món!

— És que jo et dic que són tords...

— I quan jo et dic que són grives...

— Qui millor podia saber-ho que el meu pare...

— El teu pare era un sabatasses!

— El sabatasses ets tu!

— I tu un cap de pedra, que ara mateix no sé quin sant me deté...

— De què? Digues, digues, que no em fan por el valents com tu...

— No? doncs té!

I heus aquí que el primer trasto que li ve a mà ja vola dret al cap de la dona, que li contesta tirant-li el primer trasto que a mà li ve. I les paraules gruixudes, insults i impropis s'entrecreuen, s'atropellen, es multipliquen; i l'home agafa un bastó, la dona una escombra, i patim, patam! allò va ésser una pallissa per partida doble d'aquelles que fan època.

II

I van transcórrer molts anys, molts anys, durant els quals mai una ombra de discòrdia vingué a torbar la pau i bona

harmonia que regnava en aquella casa. Marit i muller eren dos vellets que vivien, com sol dir-se, com Josep i Maria. «Això vols tu, això vull jo. Que tu dius blanc, jo blanc; que tu dius negre, jo negre.»

Tot el poble envejava la felicitat d'aquell d'aquell matrimoni i no tenia més boca per alabar-lo.

Una tarda que els dos benaventurats vellets s'estaven pacíficament asseguts al portal de casa seva, escoltaven apenats les raons, paraulades i soroll de tantos i trencadissa, que sortia de la casa del costat.

— Quina pena! — exclamà, de sobte, la muller. — No trenca el cor veure aqueix matrimoni tan malavingut!

— Ja pots dir-ho! En aqueixa casa sempre hi ha la guerra encesa.

— Què els costaria de viure en pau i quietud com nosaltres, conformant-se l'un amb la voluntat de l'altre «avui cedeixo jo, demà cediràs tu...» Per ventura hi ha res més bonic que la pau de casa.

— Si aquesta és la veritable felicitat! Si fora això, què seria la vida!

— I que aqueixos infel'ssos no ho vulguin entendre! que no sàpiguen prendre exemple de nosaltres!

— I tal, i tal! Sempre tan ben avinguts, sense dir-nos mai una paraula més enllà de l'altra...

— Sense haver tingut mai raons ni baralles...

— Mail...

— Només que aquella vegada... que vàrem ésser-ne detontos! Te'n recordes?

— Prou!

— Aquella vegada que vaig dur-te un parell de tords..

— Ah, sí, de grives.

— De tords, dic; i que tu vas empenyar-te en què eren grives.

— Tords, et dic que eren! prou me'n recordo.

— I jo també me'n recordo: eren grives.

— Si ho sabré jo que vaig caçar-los!

— I jo, que el meu pare...

— Deixa estar ton pare, que hi devia entendre tant com jo de fondre campanes!

— Més que tu, que en ta vida has sabut què cosa era una grival!

Que si eren grives, que si eren tords, que si eren tords o si eren grives, d'una paraula en vingué una altra, dels insults vingueren els fets, l'home agafa un bastó, la dona l'escombra i patim, patam! allò va acabar-se amb una pallissa... igual a la de cinquanta anys endarrera.

III

I heus aquí perquè el món va tan malament: perquè tot-hom vol tenir raó. I lo més curiós és que molt sovint no en tenen ni els uns ni els altres... i que ni els tords són tords, ni les grives, grives.

(Continuació)

era d'una gran llisor, amb finors i tonalitats de mareperla i òpal, que, segons hi batia la llum i l'ombra, eren tot un seguit de colors. Els ulls, verds maragda, a redós d'un serrellet daurat que els ombrejava. La boca, així mateix com a la terra, encesa, tirant a maduixa, més encara, com uns robins puríssims.

De la resta del cos, només un vel d'abundoses blanures, fofes i vincladisses com si no amaguessin matèria de palp a dins; ni braços ni peus. De cada banda i de part d'amunt penjaven, voleiant, dues puntes de vel acabades per unes pinces llargues i esprimatxades, que semblaven dits, però que no ho eren ben bé. De part d'abaix, dues caigudes de vel que davallaven en un gonflament de ventijol per a entortolligar-se a la fi i estendre's, a la guisa d'aquells nuvolets dels peus de la Puríssima.

I el vel, no era més que una trama de fum, subtil i fina, que s'hauria fos a les mans.

Oràngel va fregar-se els ulls per a desensenyar-se. Creia trobar-se davant d'un eixam de fades, pariones d'aquelles que li parlava sa bona mareta...

— Aii!

... Quina estrebada aquell filet de la banda esquerra, tocant al cor, que havia pujat amb ell des de la terra!

Les enciseres alades de la Lluna, giravoltant, gairebé com unes marietes, parlaven amb un to de veu únic, com el dring del cristall, sense matissos, i amb una cantarella que a Oràngel li semblà, de vell antuvi, un ritme de corrandà.

Totes es corbaven gentilment enfront d'una altra doneta, més resplendent, i en obrir la boca per a modular el dring, que era potser un «Bon dia» o un «Déu vos guard» de parla

cèlica, el filet de l'alè, surador a tall de bolva, pujava amunt, teixint nuvolets blancs, al voltant d'una gran clariana mòbil.

Oràngel, oblidat de sa missió, no tenia prous ulls ni prous orelles per veure i entendre ço que el voltava. De cop, es sentí portat per la mateixa nuvolada de boira que l'havia sostingut en la rabent davallada, i avençà planura enllà.

S'observava, amb natural astorament, ingràvid, gairebé a semblança dels riells del sol, curulls de corpuscles esbojarrats que no encaixa mai la mà, però que els ulls obiren voleiant com esquirles d'or en suspensió.

La sendera per on seguia Oràngel era ampla i cristal·lina, amb llisor de mirall. La vorejaven uns jardinetes de lluïssor extraordinària, amb l'herbei fet de brins de vidre fos o de filets de maragda, car eren verdes les tiges, així com les flors, unes plaquetes triangulars de totes mides, que relluïen al bes de la llum pàl·lida i somorta.

De passa en passa, s'enlairaven unes columnes transparents totes crestades, d'un topaci finíssim, capçades pel risat d'una pampolada de cristall de colors; haurieu dit que eren arbres retallats dels vitralls d'una catedral de la terra.

Cobricel·lant la sendera, unes glaces de boirina que, per reflex del meravellós fullatge, prenién tonalitats d'arc-de-Sant-Martí. En la grogor ivorina de la sendera, resplendien els tons en un trenat de llums variades.

Oràngel tornava a fregar-se i refregar-se els ulls, ferits i excitats de tantes clarícies. Una de les donetes alades ho veié, i calant una de les llenques de vel que li feia de braç en un corriol d'or líquid que encerclava els arbres i es desstriava en canaletes, la passà pels ulls del minyó que sentí minvat el foc i més penetrant l'esguard, que mai de la vida.

El fadrinet pujat de la terra, comprès, esmaperdut, no gosava guaitar-se el torbador eixam de donetes alades. Temia ofendre amb els ulls la immaterialitat d'uns éssers tan diferents dels que fins aleshores havia conegut. Pensava en el goig que hauria sentit son pare de conèixer aquelles cèliques visions mai sospitades... No deia que la Lluna no tenia vida, que era inhabitada? I l'erro dels que creïen, sense pensar en què l'atmosfera de la Lluna era d'una penetrabilitat que sobrepujava a tots els càlculs, que calien milions d'anys per arribar al famós astre, vetllador de les nits terrenes? Oh, falliments de les suposicions humanes de cels enllà! La mateixa terra, que semblava rodar amb tant urc pels espais negríssims, vista de lluny, què altra cosa esdevenia que un gra d'atzabeja, entregat a un vals etern?

Les lleis del cel, apreses a la terra, trasbalsades en un no-res! Oràngel no se'n sabia avenir, però callava, deixant fer a l'oreig que l'empenyia en un vol blaníssim, arranar al sol, com aquell vol de les orenetes, que senten la densitat de l'atmosfera, carregada d'humitat.

Lleument, en un no-res, arribà a un formosíssim fai de bromera irisada. Una de les enciseres voladores, a fonà en la bromera una vareta lluminosa, i tot seguit l'escuma es mig-partí, deixant veure un senderó platinat que vetllaven uns corserets marins de mareperla.

Oràngel, enlluernat, va deturar-se.

Les donetes alades l'empenyeren suaument i li digueren

amb el dring de la seva veueta i — ço que és curiosíssim — en la parla d'Oràngel:

— Passa sense por
de la resplendor,
que si els teus ulls s'omplen de negrors de nit,
restaran oberts, ben de bat a bat, els de l'esperit.

Oh, quina musica el català, en aquells filets de veu, que retronien més al cor que a les oïdes!

Oràngel passà el pont, que vibrà, llençant un gemec dolcíssim, com trèmol d'arpa.

A cada petjada seva, brollaven del platí unes llumenetes blanques que aclarien el pas indefinible i tot ell d'argent viu enjogassat, que s'entretenia en dibuixar monstres de llum, inquietos i bellugadissos.

Oràngel, fill d'un savi, no s'estemordia de ço que semblaven foc-follets. A més, tot ço que el voltava era tan fora de les coses del món, que ni el cor li batejava, com si s'hagués després de tota vida. Sense la malleta que arrapada a l'esquena seva el lligava encara a la vida del món, Oràngel hauria semblat un ésser alat més en el regne del misteri.

De tant en tant, Oràngel sentia una tivada, però és tan lleu un fil d'aranya! No el sabia abastar, i se'n distreia davant de tanta meravella inoïda que l'allunyava de les sensacions terrenes.

A la fi del pont, s'interposà a son accés un rou d'aigüeta perfumada d'ambre i argila negra, que tenia l'apariència d'una cortina de cristall i que portava al sentits un alè de vida, mesclada amb sentors de pi i de mullena de bosc. Oràngel tornà a recordar-se de la terra.

Pensà en son pare... Què deuria fer en aquells moments? Poc se l'imaginava, dret, solemne, en una trona, parlant a una munió de savis de l'esdeveniment mundial, de l'anada a la Lluna de son fill i el projectat viatge al sol! Els savis l'escoltaven, amb una rialleta d'incrèdilitat... Ja havien vist a Oràngel enlairar-se, però, i si havia estat al capdavant, un globus de paper amb figura humana?

Oràngel anava a passar el rou perlejant, quan s'interposaren uns bestioles amb testa de drac i ales de rata-pinyada. Oràngel retrocedí, esglaiat. Els monstres portaven partida en clenxa una crinera de tirabuixons, que s'esbullaven crescats, en veure i olorar el cos del minyó.

Les donetes alades intervingueren amb la seva veu musical:

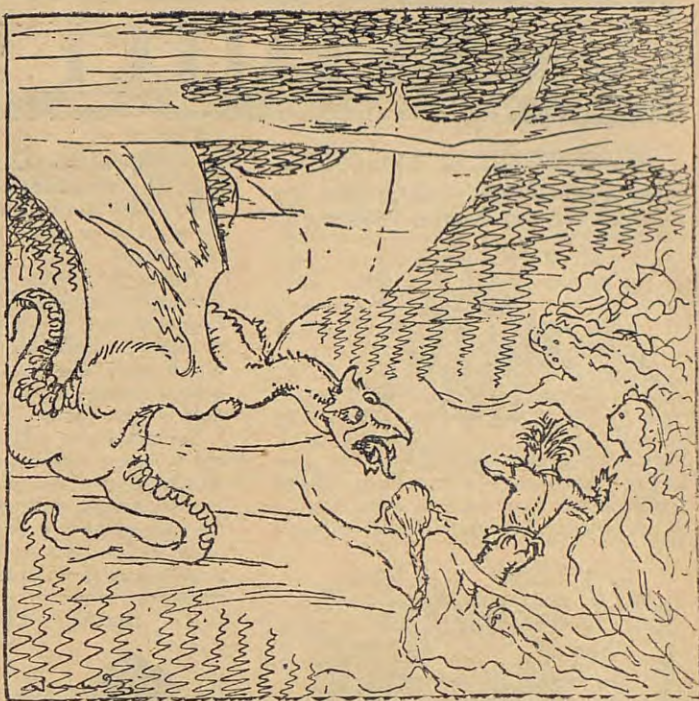
— Urpadors alats,
no us mostreu irats,
que és una embaixada d'aquest astre mort
que dessota nostre sempre va de tort.

Els urpadors esvolatregaren, movent un terratrèmol, que cent mil ressons, tornaren bruel afrós de tota una dimoniada. Oràngel temé que les orelles se li reventessin en sang, però des de que era a la Lluna se li era tornada la sang tan fluida, que lliscava per les venes finament, i que no es deturava enlloc.

El rou va estroncar-se i un ressol d'or vell, igual al dels cap-tards de la terra, daurà la nau informe. Els dracs obriren pas a cada banda del pont, i Oràngel pogué veure un fons blau clar on surava una doneta alada, més àgil, més inràvida encara que les altres.

Les guidores d'Oràngel, fonent-se en un tou de boira, corregueren a teixir-li un seient flongíssim. El minyó, quelcom sobtat, féu un acatament a sa manera:

— Missatger de la terra, que després de milenars i milenars de segles, trenques les solituds dels inexhauribles camins del cel i pervens a les ivorines regions de la Lluna... quantes i quantes centúries t'he esperat en debades!

Oràngel no sabia què dir. Què sabia ell de centúries passades, gairebé ni de la present, la seva?

— Es que a la terra tenien a la Lluna per un món mort!...

— Ah! El repòs, el silenci nostre ens ha perdut... Però, que no ens veieu sempre de cara a vosaltres, mai tombant vos l'espatlla, perquè no prenguéssiu per desamor ço que no era només una fase de l'etern giravoltar dels mons? No ens veieu el posat trist, el rostre esblaimat, símbol d'un enyorament sense fi? Morta la Lluna, que no para de voltar guaitant-vos sempre, glatint i esperant l'hora beneïda del renovellament de la nostra amistat? Dia darrera dia, freturosos de tenir noves vostres... I no oblidis, o gentil missatger, que un dia nostre equival a mig mes dels vostres! Tot aquí és calmos, inacabable, com nosaltres mateixes... També, també érem dones com les de la terra, colorades, fresques i rialleres, però en esberlar-se els mons i en separar-nos de la terra, vosaltres us emportàreu la Mort i a nosaltres ens deixàreu l'Eternitat... I així vivim, assecat el cos formosíssim per l'acció de les centúries, només amb l'esperit i sense el dolç poder vostre de treure florida de nostres entranyes eixutes i esgotades. Som sempre les mateixes, indefinidament germanivoles, lliures de passions i somnis...

Oràngel escoltava aquella veueta, que semblava de prop i de lluny i que sonava com una musica de violí, però no entenia el sentit de ço que li deien.

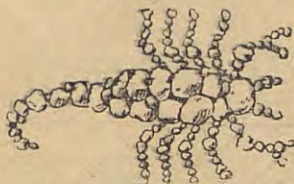
— Si tu sabies la nostra història, gentil enviat de la terra! També nosaltres hem sigut filles d'Eva, un temps en què el Senyor servava encara l'enuig del pecat de nostra mare, i ens teníem per ben joïoses de nostra condició, en emmirallar-nos en les aigües cristallines i esguardar nostra bellesa perfecta com segles i més segles a venir havien de cisellar-nos els genis de la Grècia, tres voltes copsadora de les gràcies del Senyor. Oh, perillosa adoració de nostra pròpia bellesa corporal! Refusàrem els homes com a monstres afrosos, indignes d'aparionar sa netjor amb nostra bellesa, i l'In-

(Continua...)

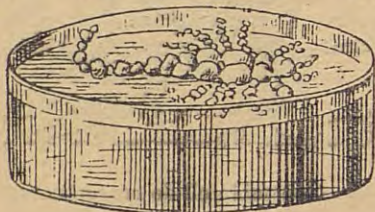
UN RETALLET DE CADA COSA

UN CENTPEUS BELLVGADIS

Un entreteniment molt divertit, és construir un insecte com l'adjunta fi-

gura, amb trocets de càmbora i fer que bellugui les potes i la cua. Perque l'experiment funcioni bé, cal construir la figura damunt la superfície de l'aigua i

al cap d'un moment veureu que comença a bellugar-se i a donar senyals de vida.

Qui destrossa un arbre per esplaiar el seu cor, demostra tenir el cor molt roí que necessiti pel seu esplai la destrossa i la malvestat.

ENDEVINALLA

Tenint en compte aquest dibuix, cal trobar tres cognoms catalans.

Vet aci algunes màximes sobre l'art de parlar de Héruault de Séchelles, advocat general al Parlament de París, tot seguit diputat de la Convenció i finalment executat en companyia de Danton a la plaça de la Concòrdia:

No parlar mai d'un mateix ni dels

seus afers sense necessitat i parlar tant com siga possible dels altres.

No ésser mai el primer de parlar com no sigui de la salut, de la pluja, o del bon temps.

Abans de parlar, cal pensar-s'hi un instant a l'objecte de situar-se bé en l'escena, és a dir, a fi de fixar l'ull en el blanc probable de l'interlocutor i on ell dirigeix els seus trets; tot seguit hom s'ocupa com en el joc de dames, dels cops a parar.

Xerrameca i constància, són dues coses incompatibles. Elaboreu els vostres projectes en silenci a fi de què l'erupció sigui sobtada, car si els vostres projectes els aneu escampant de paraula, el vent se'ls emportarà junt amb la vostra voluntat.

TRENCA CLOQUES

En aquest dibuix hi ha sis faltes garrafals. Veïem si les sabreu veure.

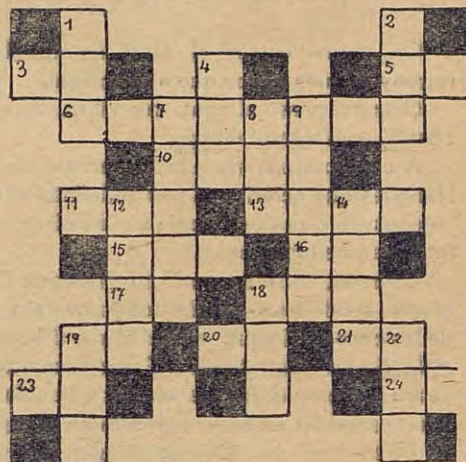
El coronel Cróckett, home valerós i resolt; encar que incult i quelcom poca-solta, anà en certa ocasió a la casa Blanca de Washington i en anunciar-lo l'agutzil, exclamà:

— Pas al coronel Cróckett!...

A lo que respongué aquest:

— El coronel Cróckett es sap obrir pas tot soll!

MOTS CREUATS

Horitzontal: 3 Amb la carn. — 5 Primer guarisme. — 6 Habitants d'Europa. — 10 Divinitat mitològica Grega. — 11 Part dels cosos. — 13 Ço que fa el pecador. — 15 Quàdruple. — 6 Mot negatiu. — 17 Saludable. — 18 Peix per a sopa. — 19 Beguda usual. — 20 Mot afirmatiu. — 21 Exclamació de dolor. — 23 Aliment usual. — 24 Nota musical.

Verticalment: 1 Quàdruple. — 2 Home que baixa al fons del mar. — 4 Conseqüència del topar. — 7 Ço que fa qui té picor. — 8 Peix mengivol de moltes potes. — 9 Nom de dona. — 12 Lloc de vegetació allunyat, dels deserts a l'Àsia. — 14 Utensili per a beure. — 18 Ço que fa qui està alegre. — 19 Utensili per a beure. — 22 Passió d'odi.

Un noi ben educat sempre serà digne de l'estima i l'apreci de tothom. L'educació d'un individu es veu en tots els actes de la seva vida. En la conversa, en la taula, en el tramvia, etc. L'home vertaderament educat es comporta sempre de la manera més correcta. El seu tracte és igual amb el saba-ter de l'escala que amb el milionari de la casa veïna.

El no posseir fortuna no és cap deshonra. La deshonra ve de l'ésser roí de cor i del posseir fortuna mal adquirida.

GRAN CONCURS

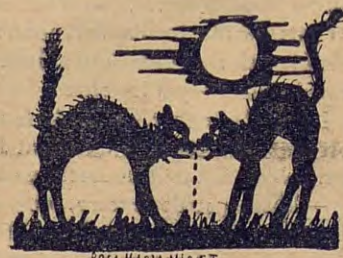
N.º 97 — Alfons Espolet

N.º 98 — Enric Sacrest

N.º 99 — Josep Rubiralta

ROSA MARIA MIRAS

N.º 100 — Rosa Maria

PER A LES NENES

LA CAÇA DE CAMPANETES

Aquest és un joc dels més divertits que hi ha per jugar a l'aire lliure. Els jugadors es divideixen en dos bàndols. Els uns són els caçadors i els

poden agafar. Així que arribin han de parar de tocar la campaneta. Com és de suposar s'ha de fer els possibles per arribar-hi sens deixar-se agafar. Quan ja no se sent cap soroll és senyal que les que no han agafat ja són

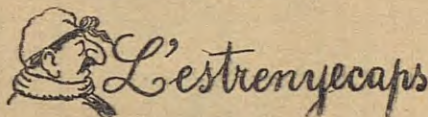
altres van amb unes campanetes, picarols o alguna cosa que faci soroll. Aleshores, s'escampen fent tocar la campaneta i els caçadors suften tot seguit a empaitar-les. Abans de separar-se, les que van amb campanetes, han de tenir un lloc conegut per reunir-se en el qual els caçadors ja no les

fora de perill. Si el número d'agafats es més gros que les que hi ha reunides en el lloc convingut, han guanyat els caçador. Com més variable sigui el terreny més resulta el joc.

TALLARETA

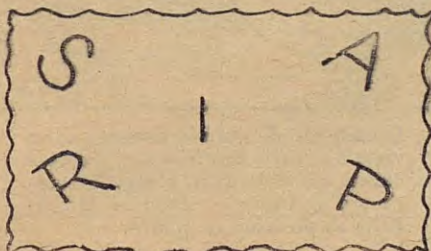
Un home és més home estimant les flors i els ocells amb varonil afecte, que dient un reneç o donant una cossa com si fos un ase.

FULLS D'ENCICLOPEDIA

Com el seu mateix nom ho indica, és un aparell per posar al cap. Amb tot i estar en franca decadència, encara hi ha molts senyors obstinats en usar-ne. Són aquella mena de senyors que quan se'ls posa una cosa al cap, no hi ha res que els la pugui treure. Generalment s'usa per anar al llit. Segons com se'l mira, es pot confondre amb un calamarç degut a la seva blancor i a posseir unes banyes que semblen potes i són de flexibilitat parella a la del tan apreciat molusc. L'estrenyecaps és considerat universalment per la gent

LLETRES ESCAMPADES

Tenint en compte aquestes lletres, cal trobar el nom d'una capital d'Europa.

no massa aferrada a les tradicions, com la cosa més divertida i grotesca de les mil i una coses grotesques i divertides que la humanitat porta sobre el cap. L'estrenyecaps, ve a ésser com una mena de funda que l'home es posa per cobrir en arribar al vespre, l'aparell que no té de funcionar fins al matí següent: Això no vol dir que tots els que usen estrenyecaps hagin fet servir el cap durant el dia com no sigui per divertiment de les mosques que l'han utilitzat com a pista de patinar.

El nombre de persones que enfunden diàriament, millor dit, nocturnament, el cap amb l'estrenyecaps, és incalculable car ni tothom que té cap l'utilitza, ni tots els que l'utilitzen han tingut l'amabilitat de venir-m'ho a dir. No us fieu dels homes amb estrenyecaps: Acostumen a ésser avars i a tenir tots els ideals a la butxaca de l'armilla.

SALOMÒNIC

IEPOGLÍFIC COMPRIMIT

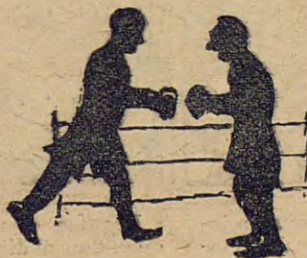
Es més honorós el presiri que la claudicació d'un ideal noble. Tots els màrtirs cristians, preferiren la mort a la renúncia de la seva santa doctrina.

Passejava a cavall el president Jefferson amb el seu nét quan trobaren un esclau que respectuosament saludà traient-se el capell. El president li tornà el salut en la mateixa forma, però el seu nét no féu cap moviment de correspondència, per lo qual li digué Jefferson: — Consentiràs que un esclau siga més cortès que tu?

Solucions al número passat

Al geroglífic: *Apeles mestres.*

D'OMBRES XINESQUES

N.º 101 — Joaquim Hill

N.º 102 — Marguerida Valls

N.º 103 — Francesc Pascual

N.º 404 — F. Casajoana

LA COVA DEL TORRENT

No fa gaire temps hi havia dos amics inseparables i molt aficionats a fer excursions. Sabut això, no estranyareu que aprofitessin qualsevulla avinentesa per visitar tots els indrets per a ells desconeguts.

En una d'aquelles ocasions passaven per una torrentera casualment seca, quan un dels companys s'adonà d'una cova tan negra i profunda, que no se'n veia la fi. Sense dubtar, hi entraren.

Què més volien ells per satisfer llur dèria, sinó coses desconegudes i plenes de misteri? No s'hi pensaren gens ni mica. Encengueren les atxes de vent que portaven i començaren a fer via cap endins.

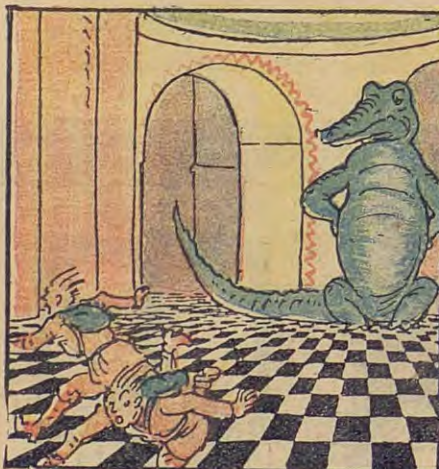
Caminaren molt i molt sense trobar res, i a la fi, acabant-se les atxes, vlogueren recular. Llavors veieren un forat per on sortia una llum molt bonica, i decidiren veure d'on venia aquella claror.

Tant bon punt hagueren passat per aquell forat, es trobaren en una espaiosa sala, tota plena de magnificències i esplendors. Boca-badats de sorpresa, d'aquella sala passaren a un altra, fins que, de sobte es toparen amb un drac

formidable de paorós aspecte. A la vista d'aquella bestia terrible, les cames els feren figa, el cos fou víctima d'un tremolor intens i els cabells es posaren de punta.

Passat el primer ensurt provaren inutilment de fugir, més el drac, amb tota calma, s'apoderà d'ells. — Es en debades que em demaneu clemència — els digué, — car tinc intenció de menjar-vos ara mateix.

I agafant-ne un, se'l anava a crospar, quan aquest digué somicant: — Ai, pobre de mi; jo si que no tinc la sort d'en Quirse, si no ben al revés! — Bé, i qui és aquest Quirse — féu el drac — i quina fou la seva sort?

— O, drac! — exclamà l'excursionista — Si t'explico la seva història i la trobes interessant i deliciosa, ens perdonaràs la vida? — El drac respongué: — No hi ha inconvenient. — Llavors tots tres s'assegureren i el narrador començà:
(Seguirà)